

En begynders bekendelser

Af Vicky Veber Gertz

Da jeg startede i Frederiksbergs Ashihara karate klub, havde jeg ingen forventninger til, hvordan det skulle gå. Inden havde jeg gået til Judo i 6 år, de sidste 2 år i Brønshøj Judo klub, som er en af landets 3 største Judo klubber. I Judo lærte jeg at forsvare mig selv, ved at kunne kaste og strangulere. Træningen var meget ensformig, og da der heller ikke blev gjort det store ud af at forberede kæmperne til graduering, så blev det efterhånden lidt kedeligt. Jeg meldte mig derfor ud af klubben, da jeg tog på efterskole i Sønderjylland. Da jeg efter et år kom hjem fra efterskole, så var der ikke nogen sport at komme hjem til, for jeg var også stoppet med at spille fodbold efter 12 år. Min mor og far har altid stillet krav om, at jeg skulle gå til en eller anden form for sport, og min far har altid gerne set, at jeg gik til en eller anden form for kampsport, så jeg kunne lære at forsvare og passe på mig selv.

Min far: "Hvorfor prøver du ikke at gå med Ida til Karate og se, hvad det kan tilbyde dig?"

Ida Wang (billedet) havde tit talt med min far om, at jeg kunne prøve at tage med hende til træning. Så til sidst besluttede jeg mig for at give det en chance.

Det første indtryk jeg fik da jeg trådte ind i dojoen med alle de mange mennesker og de mange farvede bæltter var: "SHIT!

De er jo 10 gange bedre end mig alle sammen". Det var jo helt underligt at stå der som nybegynder igen og skulle til at vise, hvad man kunne. Men der blev i hvert fald taget godt imod mig, følte jeg. Træningen var ikke så slem som jeg havde regnet med. For allerede fra første dag kunne jeg se, at mange af de ting vi lærte, når vi skulle til at "kaste" en modstander her, var næste det samme som i Judo, så jeg havde lidt en fordel.

Det kniber dog stadig med at ligge judoen på hylden, for jeg får stadig bemærkninger om, at nu skal jeg passe på, at jeg ikke bytter om på tingene. Ups... Men men men, øvelse gør jo mester! Så på et eller andet tidspunkt skal det nok komme.

Hvad så nu?

Nu har jeg snart gået her i 5 måneder og skal op til min første graduering. Ser frem til at se om jeg nu kan huske det hele (det kunne hun!, red.). For det er jo ikke som i Judo, hvor man

bare lærte et par kast og nogle japanske ord, og så havde man nærmest fået bæltet i hånden fra starten af. Det er en HELT anden måde tingene sker på nu. Jeg syntes, at træningen er rigtig fed og folkene i klubben er gode til at lære fra sig, så jeg bedre kan se logikken i det.

Det er derfor jeg synes, at det er så fedt at komme til træning, og vide at når jeg går ind i dojoen, så er folkene omkring mig hjælpsomme, flinke, søde og udadvendte. Man taler og griner med hinanden, men man er samtidig også seriøse omkring det man laver, og vi ved, hvad vi er der for. ASHIHARA!

Klubbens sociale liv

Efter at jeg har gået her i de snart 5 måneder, er jeg blevet rigtig glad, ikke bare for sporten, men også klubben og dens sammenhold.

For der var ikke den samme form for sammenhold og der var heller

ikke den samme gnist i Brønshøj Judo Klub. Det var meget seriøst det hele, og det kan godt blive lidt surt, at træne sammen med mennesker, der ikke kan snakke om andet end landshold, landsholdstræning, osv.

Jeg har fået det indtryk, at Ashihara Karate Frederiksberg er mere end bare karate, det er også det sociale der spiller en vigtig rolle. Der bliver holdt julefrokoster, lejre og aktiviteter, der gør at folk også synes det er sjovt at komme der og ikke bare for træningens skyld.

Ja, hvis jeg skal være ærlig, så tror jeg ikke at, jeg haft det så fedt til en sport siden, jeg gik til fodbold, og det nåede jeg at gå til i 12 år, så... Mon ikke jeg bliver her rigtig længe endnu?

(Billederne har Vicki taget ved gradueringen i Sep. 2009. Måske fik hun luret nogle tricks der).

